

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/75/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010339
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317010339.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci proti obžalovanému K. O., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19.09.2018, č.k. 2T/72/2017-263, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.09.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 166 Trestného poriadku na základe nezmeneného výroku o zrušení napadnutého rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19.09.2018, č. k. 2T/72/2017-263 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu uvedeného v rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 07.03.2019, č. k. 3To/14/2019 - 301, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.03.2019 sa podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaný K. O., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom L.

o d s u d z u j e:

Podľa § 44 Trestného zákona súd u obžalovaného upúšťa od uloženia súhrnného trestu, pretože považuje trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, uložený obžalovanému rozsudkom Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62 v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 03.03.2016, sp. zn. 18Bs 19/16z, ktorý bol podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.09.2016, č. k. 3Ntc/18/2016-79 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.11.2016, sp. zn. 5Urto 8/2016, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 19. septembra 2018, č. k. 2T/72/2017-263 uznal obžalovaného K. O. za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) a písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

dňa 07.01.2015 v presne nezistenom čase v dobe od 09.00 hod. do 12.30 hod. v obci K. X. odomkol bránku kľúčom zaveseným na bránke z vnútornej strany, dostal sa do dvora rodinného domu číslo XXX, následne nezisteným spôsobom otvoril okno v zadnej časti domu, vošiel do domu, kde na chodbe zo šatníka odcudzil pánske hodinky zo žltého kovu so štyrmi diamantovými kamienkami, pánsku retiazku zo žltého kovu, obrúčku zo žltého kovu, tri páry dámskych náušnic zo žltého kovu, dámsky náramok zo žltého kovu, predmety zo strieborného kovu nachádzajúce sa v skrini v detskej izbe a to náhrdelník s príveskom v tvare krížika, 5 kusov prsteňov, 4 kusy dámskych náramkov, 3 páry náušnic, ďalej odcudzil

notebook značky Asus čiernej farby, ktorý bol položený v kuchyni na stole, fotoaparát značky Sony, červenej farby. nachádzajúci sa v zásuvke šatníka na chodbe, čím P. X. nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom K. X. XXX, spôsobil podľa odborného vyjadrenia odcudzením vecí škodu spolu vo výške 3.437 Eur, hoci bol za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany pod spisovou značkou 2T 267/2008 zo dňa 19.05.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava pod spisovou značkou 6To 65/2014 zo dňa 14.08.2014, právoplatným dňom 14.08.2014,

Za to okresný súd uložil obžalovanému K. O. podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obžalovanému aj povinnosť nahradiť poškodenému P. X. spôsobenú škodu vo výške 3.437,- Eur a so zvyškom nároku na náhradu škody ho podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný proti výroku o vine a treste. Prokurátor podaním zo dňa 17.10.2018 vzal podané odvolanie v celom rozsahu späť, čo vzal prvostupňový súd na vedomie uznesením zo dňa 23.10.2018, č. k. 2T/72/2017-271.

3. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 7. marca 2019, č. k. 3To/14/2019 - 301 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 41 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

4. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. júla 2021, sp. zn. 4Tdo/37/2020 bolo rozhodnuté, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/14/2019 zo 07.03.2019 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 42 ods. 1 Trestného zákona v neprospech obv. K. O., rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/14/2019 zo dňa 07.03.2019 bol zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a zároveň boli zrušené aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a zároveň bolo Krajskému súdu v Trnave prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

5. Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.07.2021, sp. zn. 4Tdo/37/2020 vyplýva, že: Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 334/2012 Z. z., ktorým bolo okrem iného do Trestného zákona doplnené vyššie citované ustanovenie § 7b a upravené ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona o nemožnosť použitia ustanovení o súhrnom treste vo vzťahu k rozhodnutiu súdu iného členského štátu, táto právna úprava vychádzala z ustanovenia čl. 3 ods. 3 a 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní, v zmysle ktorého zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch nesmie ovplyvňovať predchádzajúce odsúdenia tohto členského štátu alebo jeho rozhodnutia o ich vykonaní, ani ich rušiť alebo revidovať.

Súdny dvor Európskej únie však vo svojom rozsudku z 15. apríla 2021 vo veci C-221/19 konštatoval, že rámcové rozhodnutie Rady Európskej únie č. 2008/675/SVV o zohľadnení odsúdení v členských štátoch Q. únie v novom trestnom konaní sa vzťahuje na vnútroštátne konania, ktorých predmetom je uloženie súhrnného trestu odňatia slobody na účely výkonu, v ktorom sa zohľadní trest uložený osobe vnútroštátnym súdom, ako aj trest uložený v rámci skoršieho odsúdenia vyhláseného súdom iného členského štátu tej istej osobe pre iné skutky dôvodiť ďalej, že pokiaľ bolo rozhodnutie cudzozemského súdu prenesené a uznané v súlade s rámcovým rozhodnutím Rady Európskej únie č. 2008/909/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie č. 2008/909/SVV“), zohľadnenie takéhoto odsúdenia nemá za následok ovplyvnenie tohto odsúdenia, ale ani jeho zrušenie či preskúmanie, preto je súd ukladajúci súhrnný trest v zásade povinný zohľadniť aj odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu.

Z uvedeného je potom zrejmé, že aj keď ukladanie súhrnného trestu priamo vo vzťahu k rozsudku vydaného súdom iného členského štátu možné nie je. Iná situácia nastáva, pokiaľ takýto rozsudok je na území Slovenskej republiky postupom podľa rámcového rozhodnutia č. 2008/909/SVV, teda podľa zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“), uznaný. Ani ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona, ale ani rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 14/2016 nevyklúčujú (používajúc aj vyššie uvedený výklad rámcového rozhodnutia č. 2008/675/SVV Súdnym dvorom Európskej únie v rozsudku z 15. apríla 2021 vo veci C-221/19) uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k uznávajúcemu rozsudku, ktorým bol uznaný a „prenesený“ trest uložený súdom iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému je potrebné súhrnný trest ukladať.

Vzhľadom na to, že obvinený spáchal trestný čin, ktorý je predmetom prejednávanej trestnej veci (7. januára 2015), predtým ako bol vyhlásený rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 26. novembra 2015, sp. zn. 601 Hv 19/15t v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 3. marca 2016, sp. zn. 18Bs 19/16z a toto rozhodnutie bolo na území Slovenskej republiky uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/18/2016 z 27. septembra 2016 v súlade s rámcovým rozhodnutím č. 2008/909/SVV (teda podľa zákona č. 549/2011 Z. z.), bolo povinnosťou súdov nižšieho stupňa toto odsúdenie zohľadniť, a to aj pri úvahách o ukladaní súhrnného trestu.

V novom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní obžalovaného v časti týkajúcej sa výroku o treste a pri úvahách o uložení trestu zohľadniť aj ustanovenia o ukladaní súhrnného trestu (najmä § 42 Trestného zákona) v nadväznosti na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného cudzozemským súdom uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/18/2016 z 27.09.2016.

6. Podané odvolanie odôvodnil obžalovaný, čo do výroku o treste, takto:

- uložený trest je neprimerane prísny, a to s poukazom na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, ktorý momentálne vykonáva na základe rozhodnutia Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62, ktorý bol uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.09.2016, sp. zn. 3Ntc/18/2016, pričom ak by bol za tento trestný čin odsúdený v Slovenskej republike, prichádzalo by do úvahy uloženie súhrnného trestu,
- súd nedostatočne zohľadnil, že sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu, tento úprimne oľutoval, poskytol orgánom činným v trestnom konaní súčinnosť a nespôsobil vysokú škodu.

7. Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

8. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu súd doplnil dokazovanie oboznámením spisového materiálu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Ntc/18/2016, z ktorého zistil nasledovné:

Rozsudkom Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62 v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 03.03.2016, sp. zn. 18Bs 19/16z bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny podľa §§ 127, 128 ods. 1 bod 4, 129 bod 1 a bod 2, 130 2., 3. a 4. prípad, 15 Trestného zákonníka, za čo bol podľa druhej trestnej sadzby § 130 Trestného zákonníka odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov.

Skutky, za ktorých spáchanie bol obžalovaný odsúdený, boli spáchané v dňoch 01.04.2015, 21.04.2015, 23.04.2015 a 14.09.2015.

Rozsudok Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62 v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 03.03.2016, sp. zn. 18Bs 19/16z bol podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.09.2016, č. k. 3Ntc/18/2016-79 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.11.2016, sp. zn. 5Urto 8/2016.

9. Na verejnom zasadnutí obžalovaný navrhol upustiť od uloženie súhrnného trestu a prokurátor navrhol rozhodnúť v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a uložiť obžalovanému primeraný súhrnný trest vo vzťahu k rozhodnutiu uznanému tunajším súdom.

Podľa § 166 Trestného poriadku dúd, ktorý rozhoduje znovu vo veci, v ktorej skorší rozsudok bol na základe odvolania, dovolania alebo návrhu na obnovu zrušený len čiastočne, uvedie v novom rozsudku iba tie výroky, pre ktoré o veci znovu rozhoduje. Na súvislosť týchto výrokov s výrokmi, v ktorých zostal skorší rozsudok nedotknutý, pritom poukáže.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

10. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na jeho zrušenie podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

11. Po preskúmaní napadnutého výroku, v rozsahu podaného odvolania a z dôvodov v ňom uvedených, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

12. Rozsudkom citovaným v odseku 1 bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania tam citovaného zločinu krádeže a prečinu porušovania domovej slobody.

13. Prvostupňový súd odôvodnil rozhodnutie o treste tak, že uloženie trestu odňatia slobody za použitia ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona v trestnej sadzbe od 6 rokov a 6 mesiacov až do 10 rokov, by vzhľadom na okolnosti a charakter trestnej činnosti obžalovaného bolo neprimerane prísne, a preto využil inštitút mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, čím zohľadnil učinené vyhlásenie obžalovaného o vine. Tento druh a výmera trestu dostatočne spĺňa účel zabezpečenia ochrany spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, ako aj vytvorenie podmienok na nápravu páchatel'a a na jeho prevýchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. Takto uložený trest je podľa súdu primeraným trestom z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie.

14. S poukazom na právne závery uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.07.2021, sp. zn. 4Tdo/37/2020, uvedené v odseku 5 tohto rozsudku, nepovažuje odvolací súd právne závery prvostupňového súdu za správne.

15. Prvostupňový súd pri ukladaní trestu neskúmal existenciu viacčinného súbehu trestných činov, ktoré sú predmetom tohto konania a trestného činu, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62, nakoľko v prípade existencie viacčinného súbehu trestných činov prichádza do úvahy aplikácia ustanovení o súhrnnom treste. Krajský súd Korneuburg uznal obžalovaného za vinného zo spáchania trestného činu závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny, ktorého sa dopustil skutkami zo dňa

01.04.2015, 21.04.2015, 23.04.2015 a 14.09.2015. V tomto trestnom konaní sa obžalovaný dopustil stíhaných trestných činov dňa 07.01.2015. Prvý odsudzujúci rozsudok bol vyhlásený Krajským súdom Korneuburg dňa 26.11.2015, v dôsledku čoho bol obžalovaný v tomto trestnom konaní odsudzovaný za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, a preto mu mal byť uložený súhrnný trest podľa zásad upravujúcich uloženie úhrnného trestu (§ 41 ods. 1 alebo § 41 ods. 2 Trestného zákona). Za trestný čin závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny možno uložiť trest odňatia slobody od 1 do 10 rokov, a teda v zmysle § 11 ods. 1 Trestného zákona sa jedná o zločin. Novelou Trestného zákona účinnou od 01.08.2019 (po rozhodnutí prvostupňového súdu) prišlo k zmene ustanovenia § 212 Trestného zákona, v dôsledku čoho možno skutok uvedený v odseku 1 tohto rozsudku právne kvalifikovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona. Z uvedeného je zrejmé, že najprísnejším trestným činom je trestný čin závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny, podľa ktorého mal byť ukladaný súhrnný trest za použitie asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

16. Pri úvahe nad výškou trestu, jeho druhom a spôsobom výkonu vychádzal odvolací súd najmä z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má trest iných odradiť od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

17. Z odpisu registra trestov obžalovaného vyplynulo, že bol doposiaľ jedenásťkrát odsúdený pre rôznorodú, prevažne majetkovú, trestnú činnosť.

18. Odvolací súd preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, skutočnosť, že skutok sa stal pred viac ako 6 rokmi, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Pri trestnom čine závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny podľa druhej trestnej sadzby § 130 Trestného zákonníka možno uložiť trest odňatia slobody od 1 do 10 rokov. Skúmajúc existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, dospel odvolací súd k záveru, že u obžalovaného je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že sa priznal k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval a priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že už bol odsúdený (napr. trestný rozkaz Okresného súdu Trnava zo dňa 14.01.2010, sp. zn. 3T/98/2005).

19. Keďže obžalovaný bol rozsudkom Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov (v hornej polovici trestnej sadzby) a spáchané trestné činy v tomto trestnom konaní výraznejším spôsobom nezvyšujú závažnosť trestnej činnosti spáchanej vo viacčinnom súbehu, upustil odvolací súd u obžalovaného podľa § 44 Trestného zákona od uloženia súhrnného trestu, pretože považuje trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, uložený obžalovanému rozsudkom Krajského súdu Korneuburg zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 601 Hv 19/15 t - ON 62 v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 03.03.2016, sp. zn. 18Bs 19/16z, ktorý bol podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.09.2016, č. k. 3Ntc/18/2016-79 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.11.2016, sp. zn. 5Urto 8/2016, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

20. Takto uložený trest, podľa názoru súdu, v sebe obsahuje tak požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.